

FANTASIA 2: DUISTER VERLANGEN

FANTASIA 2:
DUISTER VERLANGEN

Chloé De Meerschman

2021

Beefcake Publishing

Dit verhaal is opgedragen aan Chris,
het meest fantastische paard dat ik ooit ontmoet heb.
Op deze manier blijft niet alleen de herinnering aan haar levendig,
maar zal ook voor altijd duidelijk zijn hoe geweldig ze wel niet was!

HOOFDSTUK 1: *BLIJF BIJ ME*

Ik sla in paniek mijn ogen open en zie nog net hoe Scarlett haar mond wijd opent en haar hoektanden diep in mijn hals wil drukken. De punten van haar vlijmscherpe tanden glijden als boter doorheen mijn opperhuid en een brandende stof komt langzaam vrij. Ik slaak een pijnlijke gil terwijl mijn lichaam een laatste, smekende stuiptrekking maakt.

~Jack~

Dit is het einde.

Ik had mijn einde toch iets minder tragisch voorgesteld dan via een beet in mijn hals door het knapste meisje dat ik ken, maar tegelijkertijd klinkt het ook wel ongelofelijk stoer en heldhaftig. Maar doodgaan aan een Vampierbeet is waarschijnlijk wel het meest pijnlijke wat er bestaat.

Ik zou haar nog zoveel willen zeggen, aan die mooie Scarlett Leforne, maar het ziet ernaar uit dat ze me de kans er niet meer toe zal gunnen. Haar hoektanden glijden steeds dieper in mijn hals weg en mijn lichaam begint nog harder te schudden, zowel van de paniek als van de pijn. Ergens in de verte, ook al staat ze eigenlijk heel dichtbij, hoor ik Chris schril hinniken, alsof ze hoopt Scarlett daarmee af te leiden. Ze weet namelijk wat er zal gebeuren als Scarlett hiermee zal doorgaan. Maar haar actie baat niet.

‘Scarlett,’ murmel ik met een stem die piept door de pijn, maar de Vampier negeert me. Traag trekt ze haar hoektanden uit de twee puntjes die ze in mijn nek gevormd heeft en kijkt me met een smakelijke blik recht in de ogen aan. Ik probeer de pijn te onderdrukken en het ongecontroleerd bewegen van mijn lichaam te stoppen, maar dat is een hopeloze zaak. Smekend staar ik haar in de ogen aan.

‘Je bent als een drug voor me,’ fluistert ze mysterieus en ze verplaatst haar mond richting mijn oor. Traag drukt ze enkele kleine kusjes op de huid vlak achter mijn oor.

‘Een drug die ik niet langer kan weerstaan.’

Haar koude lippen sluiten zich om de beetwonde die ze veroorzaakt heeft, haar tong likt het oppervlakkige bloed weg. Scarlett rolt genietend met haar ogen wanneer het rode goedje haar keel insijpelt. Hongerig naar meer zuigt ze een grote slok bloed doorheen de gaten naar buiten. Ik voel hoe de pijn van haar brandende gif minimaal vermindert, waardoor mijn lichaam niet meer zo wild schokt.

Maar dan grijpt Chris in.

De hele tijd had ze trippelend en hinnikend moeten aanzien hoe ik de hulpeloze prooi van Scarlett Leforne geworden was, maar mij gedood zien worden door haar hartsvriendin is duidelijk een zaak die ze niet wil zien. De trouwe merrie draait haar lichaam 180° en strekt genadeloos haar achterste benen naar de Vampier uit, waardoor ze Scarlett een flinke trap tegen haar flank geeft. De Vampier vliegt door de kracht van Chris' trap van me af en rolt een eindje van me weg, maar behendig komt Scarlett op haar handen en voeten terecht. Furieus zoeken haar bloedrode ogen meteen die van mij, haar mond is lichtjes geopend van woede. Vanuit haar mondhoek sijpelt er een bloedspoor over haar kin naar haar hals toe. Haar lichaam staat helemaal aangespannen en in haar moordende ogen is geen spoor te bekennen van compassie of vriendelijkheid. Voor het eerst zie ik de Vampier die iedereen hier in Fantasia zo vreest.

En voor het eerst ben ik dan ook oprecht bang voor haar. Ik probeer me om te draaien en naar Chris toe te kruipen, maar mijn lichaam protesteert. Scarletts gif is nog steeds in een te grote hoeveelheid in mijn lichaam aanwezig en sleurt me langzaam maar zeker de dood in. Het nestelt zich op mijn spieren en verlamt ze. Het

strijkt zich langs de flanken van mijn longen en maakt me kortademig. Het omsluit mijn hart en dwingt het te stoppen met kloppen. Met een geniepige glimlach veert Scarlett stoer overeind en kijkt me met een blik vol bloeddorst vanonder het rode haar op haar voorhoofd aan. Haar handen balt ze strijdlustig tot vuisten. Ze is duidelijk klaar voor een tweede aanval.

Maar dat laat Chris wederom niet gebeuren. Beschermend komt ze over me heen staan. Ik word omcirkeld door haar vier benen en boven mijn hoofd word ik beschermd door haar buik, die snel in- en uitrekt. Haar ademhaling klinkt even zwaar als die van mij omdat ze bang is, maar geen vezel in haar lichaam denkt eraan dit gevecht met Scarlett uit de weg te gaan. De Vampier daarentegen lijkt dwars door Chris heen te kijken en blijft zich de hele tijd focussen op mij. Bang kruip ik nog wat meer achteruit, waardoor al snel Chris' achterbeen in mijn rug drukt.

'Je bent van mij, Jack,' fluistert Scarlett. 'Alleen van mij.'

In een reflex stort ze zich na haar laatste woorden naar voren. Angstig kruip ik in een bolletje in elkaar en sla mijn handen voor mijn ogen. Ik fluister nog snel een verwensing zodat ze me zou sparen, maar dat is de hongerige Vampier niet van plan.

Chris is echter niet akkoord met Scarletts plan en steigert hoog. Ze hinnikt waarschuwend, waardoor Scarlett blijft staan en haar merrie niet-begrijpend aankijkt. Scarletts houding staat nog steeds agressief en strijdlustig, maar ze is duidelijk ook wel verwonderd om Chris' verdediging.

Echter: Chris' hoef komt per ongeluk met een stevige stoot door het steigeren tegen Scarletts voorhoofd terecht, waardoor het Vampiermeisje met een harde klap achterover valt. Verbaasd door haar eigen actie stopt Chris onmiddellijk met steigeren en kijkt bezorgd in de richting van de kreunende roodharige. Scarlett heeft haar hand tegen haar voorhoofd geslagen en kijkt haar merrie gechoqueerd aan.

‘Chris?!’ roept Scarlett verontwaardigd uit. Onmiddellijk merk ik op dat Scarletts blik helemaal anders is. De koele, kille blik die daarnet nog in haar rode ogen had gehuisd heeft nu plaats moeten maken voor een verbaasde, stiekem zelfs gekwetste blik.

Chris hinnikt excuserend en buigt vervolgens haar hoofd meteen naar mij toe, de jongen die nog steeds de bescherming had weten te vinden tussen haar benen.

Maar ik voel me allesbehalve opgelucht en levend.

Ik leg mijn hand in mijn hals en druk stevig op de wonde, maar doorheen mijn vingers stroomt het bloed naar buiten. Bloed stroomt uit me terwijl Scarletts gif zich steeds meer meester begint te maken over mijn lichaam. De kracht in mijn armen verdwijnt volledig waardoor ik me niet langer overeind kan houden en als een slappe vod op de grond val.

Met pijn en verdriet in haar ogen slaat Scarlett haar hand voor haar mond. Het lijkt pas nu tot haar door te dringen wat er zonet allemaal gebeurd is.

‘Hij ... haalt het niet.’

Chris duwt haar fluweelzachte snoet tegen mijn wang aan en briest. Haar warme adem strijkt langs mijn huid en lijkt een kalmerend effect te hebben, of is mijn lichaam al zodanig verlamd dat het zo aanvoelt? Haar donkerbruine ogen zijn gesloten en haar lichaamshouding straalt medelijden uit.

‘Het spijt me, Jack,’ snikt Scarlett. ‘Het spijt me enorm.’

Ik probeer mijn hoofd op te tillen, maar dat zorgt voor een gigantische pijnscheut. Met een luide kreun leg ik mijn hoofd weer neer en probeer te antwoorden, maar mijn spieren laten het niet meer toe. Er komt geen woord meer uit mijn keel. Vanuit mijn ooghoeken kan ik wel zien dat Scarlett naar me toestapt, beheerst en gecontroleerd. Vlak bij mijn nog steeds schokkende lichaam hurkt ze neer. Ze legt haar ijskoude hand tegen mijn wang en perst haar lippen op elkaar om te voorkomen dat ze in tranen uitbarst.

Maar dan krijgt Scarlett een ingeving.

Hoopvol slaat ze haar blik op naar Chris, die aan mijn andere zijde staat. Verbaasd kantelt de donkerbruine merrie haar hoofd.

‘Zuig het gif weg,’ beveelt ze haar merrie op zachte toon. ‘Voor het te laat is.’

Geschrokken werpt Chris haar hoofd in de lucht. Afkeurend hinnikt ze, gevolgd door heel wat bewegingen van haar hoofd in Scarletts richting.

‘Als ik zijn bloed drink, kan ik niet meer stoppen,’ herinnert Scarlett Chris. ‘Alstublieft Chris, je bent zijn laatste redding! Hij heeft echt niet veel tijd meer ...’

Haar laatste woorden lijken meer op hopeloos gesnik dan op woorden die haar merrie ervan moeten overtuigen mij te redden. De roodharige Vampier verplaatst haar ogen weer op mijn verlamde lichaam en strijkt teder met haar vingers mijn wang en kaaklijn. Uit haar ooghoeken sijpelen de eerste tranen naar buiten, die bij direct contact met haar huid veranderen in ijskristallen. Vele tranen vinden hun uitweg maar één voor één veranderen ze in ijs.

En dat beeld, het beeld van een moedeloze Scarlett die niet verder wil en kan zonder een sterfelijke persoon, treft Chris zeer diep in het hart. Scarletts handelingen, meer nog dan haar hulpeloze woorden, overtuigen Chris ervan om mij te redden en het gif uit mijn lichaam weg te zuigen. Zonder verder na te denken laat Chris dan ook haar hoofd neerzakken, duwt voorzichtig met haar fluwelen snoet mijn hoofd de andere kant op en sluit haar zachte lippen om de wonde. En terwijl Chris de eerste slokken begint te nemen, verdrink ik in Scarletts waterachtige ogen. Ze slikt een paar keer, waarschijnlijk om haar beheersing te proberen behouden, maar weigert ons oogcontact te verbreken. Ze laat haar hand van mijn wang verder reizen richting mijn borstkas, waar ze haar hand op mijn amper kloppende hart legt. Machteloos snikt ze nog eens luid bij het voelen van een wel zeer lage hartslag.

‘Blijf bij me, Jack,’ huilt ze. ‘Ik smeek het je.’

Aan de andere kant van mijn lichaam voel ik hoe Chris beheerst mijn bloed wegzuigt en het zorgvuldig uitspuugt. Ik moet bekenen dat het best goed aanvoelt omdat het brandende gif in grote hoeveelheden uit mij verwijderd wordt, maar of het me ook zal kunnen genezen ...

Scarlett veegt abrupt met haar andere hand de ijskristallen van haar wang en kijkt Chris doordringend aan: 'Hij moet onmiddellijk naar de Dierenwezens. Nu!'

Het vervolg weet ik niet, want een seconde nadat Scarlett haar woorden uitgesproken heeft, verlies ik mijn bewustzijn en tuimel ik weg in een zeer donkere, oneindige put.

'Jack! Jack, hoor je me?'

Kreunend en mopperend beweeg ik mijn lichaam zacht heen en weer. Ik moet een paar keer met mijn ogen knipperen vooraleer ik ze deftig kan openen, maar uiteindelijk lukt het wel. Het beeld is wazig en ik kan niet onmiddellijk herkennen waar ik ben. Vlak voor mijn ogen kan ik echter wel de contouren herkennen van Roberts gezicht. Zijn scherpe kaaklijn, chocoladebruine ogen en grote gewei zijn dan ook wel echt heel opvallende elementen om de Herenjongen te herkennen. Hij lacht opgelucht omwille van mijn respons.

'In Fantasia's naam, Jack! We dachten dat we je kwijt waren ...'

'Waar ben ik?' fluister ik hees. Hoewel mijn stem meer op het gepiep lijkt van een bange muis ben ik erg opgelucht dat ik alweer kan praten.

'Je bent veilig,' stelt Robert me gerust en hij kijkt me doordringend aan. 'Je hebt ontzettend veel geluk gehad, jongeman! Je mag Chris eeuwig dankbaar zijn. Zonder haar had je het niet gered.'

Spiedend glijden mijn ogen doorheen de kamer, op zoek naar de donkerbruine merrie. Maar mijn zicht is nog niet zo scherp als ge-

woonlijk, waardoor ik slechts een paar vage schimmen kan herkennen tegen een bruine achtergrond, vermoedelijk hout. In de verste, donkerste hoek herken ik wel de rode lokken van Scarlett. Ze leunt met één schouder tegen een groot dier aan, vermoedelijk Chris, haar hoofd rustend tegen de manenkam van haar paard. Zelfs met een wazig beeld kan ik zien dat ze duidelijk van streek is.

‘Ik kan je niet met genoeg woorden bedanken, Chris,’ betuig ik oprecht. ‘Duizendmaal bedankt.’

Ik zie hoe de schim van Chris’ hoofd diep voor me buigt, wat me enorm ontroert. Ik zou degene moeten zijn die voor haar buigt, niet omgekeerd.

De Eenhoornprinses heeft nog een groter gouden hart dan ik al de hele tijd dacht!

Robert stapt van het bed af en neemt een krukje, plaatst het vlak naast mijn bed en neemt erop plaats. Zijn vingers brengen behendig een tweede laagje zalf op de wonde.

Robert legt uit: ‘Je hebt veel bloed verloren. Ik heb een vriendin van me naar het ziekenhuis van Dierenland gestuurd. Ze zal dadelijk arriveren, hou dus nog even vol, Jack. Alles komt goed.’

Ik knik voorzichtig en mompel zacht: ‘Bedankt, Robert.’

Maar intussen blijft mijn blik vastzitten op Scarlett, die nog steeds met een neergeslagen houding vanuit de duistere hoek moet toekijken naar datgene wat ze aangericht heeft. Het idee alleen al dat ze me bijna kwijt was door het verliezen van haar beheersing valt haar enorm zwaar. Ze worstelt dan ook met een gigantisch schuldgevoel, wat zeer duidelijk uit haar gezichtsuitdrukking af te leiden valt.

Robert werpt een snelle blik om zijn schouder, in de richting van een andere hoek. Daar staat Excalibur te schitteren in het maanlicht. Ik had het zwaard nog niet eerder opgemerkt, tot nu.

‘Het is je duidelijk gelukt,’ merkt Robert trots op.

‘Daar lijkt het wel op. Het was niet gemakkelijk, dat moet ik wel toegeven,’ antwoord ik met pijn duidelijk hoorbaar in mijn stem.

‘Besef je wel hoe speciaal dat is?’ lacht Robert, die vol bewondering naar het zwaard staart. Bij wijze van antwoord haal ik bescheiden mijn schouders op.

‘Je hebt het legendarische zwaard gevonden, Jack. Excalibur is reeds gekend in de geschiedenis, maar zal binnenkort nog eens nieuwe geschiedenis schrijven.’

‘Uiteindelijk is het maar een zwaard, Robert. Ik heb zoveel meer gewonnen dan alleen maar Excalibur,’ fluister ik trots en kijk op naar Scarlett, die nog steeds vanuit haar donker hoekje naar mij zit te staren. Verlegen en gecharmeerd door mijn woorden slaat ze haar blik naar de grond en strijkt een rode lok achter haar oor.

Het volgende moment is het even stil, maar niet voor lang. De stilte van het houten huisje wordt al snel opgevuld door een haastig geklop.

‘Daar zal je mijn vriendin hebben met het bloed!’ juicht Robert. ‘Hou nog even vol, Jack!’

HOOFDSTUK 2: OVERGAVE

~Jack~

Eindelijk krijgt mijn lichaam waar het nu al dagen om zat te roepen. Rust. Uren rust.

Nadat de vriendin van Robert, die niemand minder was dan de inmiddels bekende Eendenvrouw, gearriveerd was met het bloed en ze me meteen een grote hoeveelheid toegediend hadden, was ik in slaap gevallen. De lange reis doorheen Fantasia en het voorval met Scarlett eisten duidelijk hun tol. En in tegenstelling tot de voorbije nachten, wanneer ik telkens op tijd wakker moest zijn om mijn reis doorheen Fantasia te vervolgen, wordt het me nu gegund om lang uit te slapen.

Tot ik een ijsskoude, vertrouwde hand tegen mijn voorhoofd voel. Ik draai mijn uitgeruste lichaam op mijn zij en open traag mijn ogen, zodat ik recht in het mooie gezicht van Scarlett kijk. Ze schenkt me een verlegen glimlachje wanneer ze opmerkt dat ik wakker ben. ‘Dag slaapkop,’ fluistert ze zacht en streelt met haar hand mijn warrige haren wat meer uit mijn gezicht.

‘Hoelang heb ik geslapen?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘De hele nacht. Het is bijna ochtend,’ bekennt Scarlett en veert overeind. Ze laat het krukje waarop ze zovele uren naast me gewaakt heeft achterwege en komt op de matras naast me zitten. Vervolgens gaat ze verder met het strelen van mijn gezicht, afgewisseld met een heleboel diepe zuchten.

‘Waarom zucht je?’

Scarlett wendt verlegen haar blik af naar haar hand die nog steeds mijn haar en wang streelt: ‘Omdat ik niet weet waar ik moet beginnen.’

Ik druk mijn hoofd wat dieper in het donzige kussen en sluit kort mijn ogen: ‘Je hoeft niets te zeggen, Scar. Het is al goed.’

Berispending slaat de Vampier haar rode ogen naar me op: ‘Het is helemaal niet goed! Ik... Ik kon me niet langer bedwingen. Je bloed is als een drug voor me, waar ik elke voorbij tikkende seconde naar verlang. Ik... Het was zo fout van me, maar...’

Het valt me op dat Scarlett enorm veel stottert en moeilijk uit haar woorden geraakt. De opzwellende tranen die in haar ogen ontstaan bewijzen des te meer hoeveel spijt ze van haar daden heeft. En hoe bang ze wel niet geweest is.

Ik probeer haar te kalmeren: ‘Rustig maar, Scar. Het is allemaal goed gekomen.’

Om mijn woorden extra kracht te geven plaats ik mijn hand in haar nek en duw mijn duim tegen haar zachte lippen aan, om haar duidelijk te maken dat ze erover moet zwijgen. Het Vampiermeisje daarentegen geraakt helemaal geëmotioneerd door mijn gebaar en stort zich in mijn armen. Ze begraaft haar gezicht in mijn halslijn en drukt haar koude lichaam dicht tegen het mijne aan. Overdonderd door haar daad sla ik bedachtzaam mijn armen om haar lichaam heen en leg mijn wang te rusten tegen de bol van haar hoofd. Mijn rechterhand haakt zich stevig in haar rode lokken vast en ik maak een sussend geluidje.

‘Ik dacht dat ik je kwijt was,’ snikt Scarlett.

‘Zo snel geraak je niet van je vervelende peuter af,’ grap ik.

Scarlett verlaat mijn halslijn en wrijft abrupt de ijskristallen van haar wangen. Haar rode ogen stralen nog steeds zoveel onbegrip en medelijden uit. Onbegrip in zichzelf, medelijden naar mij toe.

‘Waarom ben je niet boos op me, Jack? Waarom veracht je me niet en schreeuw je niet tegen me dat je me nooit meer wil zien?’

Voorzichtig krult mijn mondhoek naar boven en vergroot ik de druk op mijn rechterhand. Ik leg mijn voorhoofd te rusten tegen dat van Scarlett en raap al mijn moed bij elkaar om haar mijn diepste gevoelens in de vorm van een passend antwoord op te biechten.

‘Zal ik je een geheimpje verklappen?’ vraag ik op mysterieuze toon. Scarlett kijkt me verlegen in de ogen aan en knikt voorzichtig.

‘Het maakt me niet uit hoe je eruitziet, of hoe bot je tegen me doet, of je me bijna wil doden of je me net voor de tiende keer van de dood gered hebt.’

Scarlett glimlacht schuin en wendt haar blik naar de dekens van het bed af. Ik lift haar kin met mijn duim op, zodat ze me wel weer moet aankijken.

‘Ik ben verliefd op je geworden zoals je bent.’

Scarlett verdrinkt in mijn woorden. Stomverbaasd staart ze me in de ogen. Haar gedachten schreeuwen dat dit niet kan, dat ik tegen haar lieg, maar haar hart fluistert haar toe dat ik de waarheid spreek. Haar hart weet het door de manier waarop ik naar haar kijk, de manier waarop ik mijn woorden zorgvuldig heb uitgekozen, de manier waarop ik haar vanaf de eerste seconde heb vergeven dat ze me had proberen doden.

Scarlett schudt ongelovig haar hoofd: ‘Dat kan niet. Hoe kan jij nu van mij houden? Kijk naar me, Jack. Ik ben een Vampier. Ik wilde je zonet nog doden en dat gewoon omdat ik me niet langer kon beheersen! Je zou van me moeten walgen, me zelfs moeten haten. Waarom doe je dat niet?!’

Weer die wanhopige kreet waarom ik haar niet haat. Weer diezelfde vragen die haar gedachten domineren.

‘Moet ik het nogmaals herhalen, Scar? Omdat ik verliefd op je ben.’

Met een ironische lach veert Scarlett van het bed op en haalt een hand doorheen haar rode haar. Met een blik vol ontkenning kijkt ze me recht in de ogen aan, ik durf er zelfs wat paniek in waar te nemen.

‘Dat mag niet, Jack. Vergeet mij, want ik ben allesbehalve goed voor jou ...’

En dan draait Scarlett zich op haar hielen om en snelt de kamer uit. Overdonderd door haar reactie staar ik haar enkele seconden roerloos na.

Dat verliep niet echt zoals gepland ...

‘Scarlett!’ roep ik en duw snel de dekens van me af. Ik wil haar achterna hollen, maar ik word tegengehouden door een infuus dat in mijn arm steekt en me een voortdurende bloedtoevoer heeft bezorgd doorheen de nacht. Gefrustreerd trek ik de naald uit mijn arm en ren Scarlett achterna, die zich uit Roberts huis begeven heeft. Ik spit de bosrijke omgeving met mijn ogen uit, maar er is geen spoor meer te bekennen van de roodharige. Gelukkig staat Chris wat verderop te grazen en heeft zij Scarlett zien vluchten. Met haar hoofd gebaart ze me dat Scarlett een hoge berg in het bos opgelopen is. Ik schenk Chris een vluchtig knikje en sprint het bos in. Het pad is heel steil en brengt me naar de top van de heuvel, die boven de kruinen van de bomen reikt. Helemaal op de top staat er een oude treurwilg, zijn bladeren hangend tot op de grond. Mocht ik niet zo bekommerd zijn om Scarlett zou ik de boom meer aandacht geschonken hebben, maar nu kan ik me alleen maar concentreren op het Vampiermeisje dat neergehurkt in het gras naar de opkomende zon zit te staren. Haar schouders schokken zacht. Het is een zeer vertederend beeld om Scarlett zo gebroken op haar knieën te zien huilen tegen een hemel die oranje, rood en paars kleurt. In mijn gedachten zie ik Scarlett hier onverschrokken staan, starend naar het Dierenrijk onder haar en naar het kasteel van Leonora dat wat verderop duidelijk op de nog hogere berg te zien is. Die gedachte bevalt me meer dan een huilende Scarlett.

‘Het spijt me,’ excuseer ik me en neem voorzichtig naast Scarlett plaats. ‘Ik wilde je niet overweldigen met mijn woorden.’

Zonder me aan te kijken schudt Scarlett haar hoofd. Haar rode ogen blijven gekluisterd aan de oranje zon die langzaam maar zeker haar positie aan de hemel zoekt. De kristallen op Scarletts wangen glinsteren door de eerste zonnestralen.

Ze ziet er zo gebroken uit.

‘Ik kan dit niet, Jack,’ snikt ze zacht en ze veert opnieuw overeind. Wederom maakt ze aanstalten om het bos alleen in te vluchten. En

deze keer ziet het ernaar uit dat ze zich niet zo gemakkelijk zal laten vinden.

Met een kwade blik kom ik recht uit mijn gehurkte positie en recht ik mijn schouders.

‘Waarom loop je steeds weg, Scarlett?!’ vraag ik gefrustreerd.

Mijn stem schiet ongewild de hoogte in, zowel van woede als van angst dat ze me zal verlaten. Scarlett blijft stokstijf stilstaan en staart enkele lange seconden roerloos voor zich uit. Dan kijkt ze me voorzichtig over haar schouder aan. Dankzij de eerste zonnestralen kleuren haar haren donkerrood en glinsteren de kristallen in haar betoverende ogen harder dan voorheen.

‘Omdat ik niet achter jou kan blijven aanlopen als ik je toch niet kan krijgen. Dan lijkt weglopen me de beste optie.’

Ik kan haar woorden amper geloven. Ze klinken als vergif in mijn oren.

Mij niet krijgen kan?!

Met grote stappen begeef ik me richting het Vampiermeisje en sla in een reflex mijn handen om haar gezicht heen. Ik kijk heel diep in haar ogen en schud zelfverzekerd mijn hoofd. Ik beseef maar al te goed dat het nu of nooit is. Als ik nu iets verkeers zeg of doe heb ik mijn kans bij Scarlett helemaal verkeken, dus ik moet het goed aanpakken.

‘Mij niet krijgen kan?!’ herhaal ik verontwaardigd. ‘Er is maar één meisje van de hele Bovenwereld en van Fantasia dat mijn hart sneller kan laten slaan, en dat ben jij, Scarlett. Niet Leonora, niet Fleur of niet Elodie. Alleen jij, Scarlett Leforne. Alleen jij.’

Hoe meer woorden ik uitspreek, hoe krampachtiger mijn handen zich vasthaken in haar nek. Ik wil haar zo graag... Als ze dat nu maar eens beseft en inziet!

Een tijdje lang staren we elkaar diep in de ogen aan, tot Scarletts blik een gevaarlijk pad begint af te leggen naar mijn lippen. Verlangend staart ze naar mijn mond, waarna ze haar blik terug naar mijn ogen verplaatst.

‘Dus je beweert dat je verliefd op me bent?’ fluistert Scarlett uitdagend en kijkt me verleidelijk vanonder de rode haren van haar pony aan. ‘Bewijs het me dan.’

Dat hoeft ze me geen tweede keer te zeggen. Meer aanmoediging dan dit heb ik niet nodig. Ik leid mijn gezicht naar het hare toe en kom halverwege Scarletts mond tegen. Mijn lippen kussen de hare, zacht en traag, maar toch ook vol genot en verlangen. In een reflex slaat nu ook Scarlett haar armen om mijn nek heen en knijpt stevig in mijn korte haar. Ze drijft het tempo van haar zoenen op.

Het voelt heerlijk aan om zo één te mogen worden met het meisje voor wie ik zoveel bewondering en liefde koester.

‘Wat vind je van mijn manier van bewijzen?’ vraag ik grappend tegen haar mond.

Scarlett vlijt haar bovenlichaam dicht tegen het mijne aan en holt haar rug nog meer. Haar lippen laat ze uitdagend langs de mijne glijden en ze vervolgen hun weg naar mijn oor. Onderweg drukt ze enkele kleine kusjes op mijn halslijn.

‘De beste die er bestaat,’ fluistert ze gretig in mijn oor.

Ik laat mijn hand uit haar hals glijden en stop bij haar onderrug. Ik druk haar onderlichaam vanuit die positie dicht tegen me aan en begin haar opnieuw te zoenen. Deze keer niet zo braaf en zacht als de vorige kus, maar eerder ruw en opwindend.

En Scarlett volgt me alsof het haar geen enkele moeite kost.

Meer zelfs: ze spoort me aan. Vanuit het niets springt ze in mijn middel en slaat haar koude lichaam als een liaan om het mijne heen. Met mijn gevoelens die de bovenhand spelen en mijn lichaam dat luistert naar mijn hart stap ik op automatische piloot doorheen het gordijn van afhangende blaadjes naar de stam van de treurwilg toe, waar ik Scarlett hard tegenaan duw. Ik omklem met mijn lichaam het hare en trek van opwinding met mijn linkerhand enkele stukjes schors van de stam. Scarlett grijnst kort tegen mijn lippen.

We zoenen lang. Heel lang. Passioneel, verleidelijk en toch ook romantisch.

Tot langzaam de lucht in mijn longen opgeraakt en ik dus de eerste ben die haar lippen lost. Meteen glijdt mijn mond door naar haar hals, waar ik liefdevolle zoenen op haar huid druk. Scarlett gooit haar hoofd in haar nek, sluit kort haar ogen en laat een genietende kreun over haar lippen rollen, gevolgd door een diepe zucht.

‘We moeten vertrekken, Jack.’

‘Ik heb momenteel wel wat beters te doen.’

Scarlett giechelt. Ze omklemt met haar handen mijn gezicht, dwingt me te stoppen met haar te plezieren en kijkt me diep in mijn ogen aan.

‘Ik wenste dat we hier nog eeuwen mee door konden gaan, maar het is noodzakelijk. Koningin Leonora wacht op jou.’

Verlagen richt ik mijn blik op het gras onder mijn voeten, maar uiteindelijk kan ik niets anders doen dan knikken. Ik besef namelijk dat Scarlett gelijk heeft. Ik leg mijn voorhoofd te rusten tegen het hare en adem diep in en uit. De adrenaline giert doorheen mijn aders, het genot druipt uit mijn helderblauwe ogen. Mijn handen, die nog steeds Scarletts bovenbenen ondersteunen, trillen door de spanning die mijn hart omvat. Mijn brein schreeuwt me één woord toe: eindelijk. Eindelijk was ik sterk, dapper en ‘dom’ genoeg geweest om me eens te laten leiden door mijn gevoelens.

‘Je hebt gelijk,’ antwoord ik mompelend.

Scarlett schenkt me een fijne glimlach, kantelt haar hoofd en drukt een laatste, bescheiden kus op mijn lippen. Vervolgens laat ze zich uit mijn middel glijden en grijpt me bij de hand. Met een verliefde glimlach kijkt ze me om haar schouder aan terwijl ze, hand in hand met mij, de berg begint af te dwalen.

Het onmogelijke was waar geworden: het monster van Fantasia was verliefd geworden op de klungelige gameontwikkelaar. En om-

gekeerd. De enige onzekerheid waar ik de hele tijd mee had lopen kampen was Scarletts gevoelens voor mij.

Meer zelfs: of Scarlett ooit nog wel gevoelens voor iemand kon hebben.

Die onzekerheid is nu wel uitgeklaard.